

Ὁνειρον τλήμονος
στιφιδοκτῆμονος.

Καὶ τέλος πάντων ἔπεσαν οἱ δίσεχτοί μας χρόνοι
καὶ ἡ σταφίς ξηραίνεται ἄστοι καθεινὸς τάλωνι
ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας του θερμαντικὰς σκορπίζει
καὶ ἀμυθῆτους θησαυροὺς ἄστο ἐθνος μα; χαρίζει...
Ὡ! πόσον εἶναι θελτική ἐμπρὸς μου ξαπλωμένη,
καθὼς ἡ μαύρη θάλασσα ἡσύχως κοιμωμένη..
Σὺ γλύτωσέ μας, ὕψιστε, τὴν προσφιλή σταφίδα,
εἰς σὲ γὰρ ἀνατίθω τὴν παῖάν μου ἐλπίδα.
(Βλέπει ἐν νέφος). Ἄλλ' ἰδοὺ σιμὰ ἄστον Κιθαιρῶνα
ἐν σύννεφον ὑψόνεται λευκὸν ὡς τὴν χιόνα...
Ἄ! εἶναι καλοκαιρινόν, ἐν τούτοις μὲ τρομάζει,
ἀφοῦ πᾶν νέφος εἰμπορεῖ νὰ κρύπτη καὶ χαλάζι...
ἀλλ' ὅμως διαλύεται... βεβαίως... δελύθη
καὶ ἡρεμωτέραν τὴν πνοὴν αἰσθάνομαι ἄστο στήθη...
ἐν σύννεφον!... ἄστον ὕπνον μου νὰ τὸ ἰδῶ ἄκόμα,
κατρακυλῶ ἄστο πάτωμα ἀπ' τ' ἀπαλόν μου στρώμα!
ἐν σύννεφον κατάμαυρον καὶ πέρσον ὅταν εἶδα,
ἄστοις οὐρανοὺς ἐνόμισα πῶς βλέπω τὴν σταφίδα
καὶ πρὶν ἄκόμα ἡ βροχὴ ἀμείλιχος ἐνσκήψη.
ὦ σὺ σταφίς μου, ἔψαλα, πῶς πέτυξες ἄστο ὕψη!..
Ἰδοὺ ἐν ἄλλο σύννεφον ὑψοῦται πρὸς τὴν δύσιν
καὶ εἶναι μέλαν τὴν μορφήν καὶ ὑποπτον τὴν φύσιν.
Ἄγρία εἶν' ἡ ὕψις του καὶ ὁ χιτῶν του μέλας,
πλὴν κρύπτει πλέον μελανὰς τὸ στήθος μου θυέλλας.
Ἰδοὺ ἀνέρχεται σιγά, ὑψόνεται ἄκόμα
καὶ τούραντοῦ καθίσταται κατάμαυρον τὸ χρῶμα.
(Κάμνει ἐν βῆμα πλάγιον). Θαρρῶ πῶς μουμπουνίζει...
Ἄ! ὄχι... εἰς τὸ Φάληρον ὁ στόλος κανονίζει.
Θεὲ μου, πῶς ἐτρόμαξα! ὅμως ἰδοὺ ἀστράπτει
καὶ τῆς σταφίδος ὁ θεὸς τὸν λάκκον πάλιν σκάπτει...
Λοιπὸν βροχὴν θὰ ἔχωμεν ραγδαιοτάτην πάλιν
καὶ ὡς ἐπιμετρον κακὸν ἄκομη τὸν... Καράλην,
ζητοῦντα νέα αἷτια δεινῆς ἀχρηματίας;
Θεὲ μου, ἔχομεν λοιπὸν τσαύτας ἀμαρτίας;
Ἰδοὺ εἰς κεραυνὸς ἐκεῖ τὸν οὐρανὸν ξεσχίζει...
(κάμνει ἐν βῆμα τραγικόν καὶ πένθημα σφυρίζει).
Ἄλλ' ὅμως ἄστον συζήτησιν κηδῶ καὶ ὁ Βερναρδάκης...
ὦ! προτιμῶμεν, ὕψιστε, τὸν θάνατον πλειστάκις,
πλὴν μὴ μᾶς ῥίπτῃς, πρὸς θεοῦ, ἐν μέσῳ λαβυρίνθου...
(Βλέπει καὶ ἄλλο σύννεφον πρὸς τὸν ἰσθμὸν Κορίνθου.)
Ἰδοὺ ἰδοὺ τὰ σύννεφα ὑψόνονται ὀργίλα,
ὅποια μαύρη ἄβυσσος, ποῖα φορικτὴ μινυρίλα!
Ὁ Σούττος κατὰ Καλλιγᾶ ὄρμᾳ μετὰ μανίας,
ὦ! τῆς ἀπροσδοκῆτου μας αὐτῆς θεομηνίας!
καὶ ὁλος ὁ τύπος σήμερα ἄμλει γιὰ τὰς σταφίδας...
Θεὲ μου, ἀποξήρανον καὶ τὰς ἐφημερίδας.
(Κάμνει ἐν βῆμα ἐμπροσθεν καὶ ἄλλο ἄστο ὀπίσω).
Καὶ αἱ συνεντεύξεις; προτιμῶ γι' αὐτὰς νὰ σιωπήσω...
τί βγαίνει μὲ τὸν Πετμεζᾶ καὶ μὲ τὸν Μεσσηνέζη;
θὰ σκάσω..] (δίνει μιὰ γροθιὰ ἐπάνω ἄστο τραπέζι.)
Ἄς ἰδῶ πάλιν ἡ μικρὰ ἐφημερίς τί γράφει;
«χθὲς αἴφνης ἀπεβίωσε καὶ αὐθημερὸν ἐτάφη
ὁ ἐγκριτος...» ὦ! ἀδελφέ καὶ αὐτὸς μᾶς περιπαίζει...
(τραβᾷ καὶ δευτέρη γροθιὰ ἐπάνω ἄστο τραπέζι).
Ναὶ καὶ ἓνα τηλεγράφημα! «Δαμασκηνὸς καὶ πάλιν
σταφίδας ἀποξήρανε ταχύτητα μεγάλην»
(μιὰ βροντὴ ἀκούεται) Αὐτὸς μᾶς λείπει μόνος...
Ὡ! λύτρωσέ μας καὶ ἀπ' αὐτοῦ, θεέ, τοῦ Ποσειδῶνος,

ζητοῦντος ἀπ' ἐνὸς παντοῦ πλημμύρης νὰ μᾶς κἀνη
καὶ ἐξ ἄλλου τὴν σταφίδα μας νὰ μᾶς ἀποξηράνη.
(Κάμνει ἐν βῆμα ὀπισθεν.) Πλὴν τὴν αἰθρίαν εἶδα,
γαλήνη διαδέχεται λοιπὸν τὴν καταγίδα;
Ὡ! τώρα θὰ συνάξωμεν τόσον καρπὸν ἀνέτως
καὶ ἴσως τὸ ἰσοζύγιον θὰ ἔχωμεν ἐφέτος...
Ὡ! ποῖα ὄνειρα γλυκὰ ὁ νοῦς μου πλάττει τώρα,
ἀπ' ὅτου ἐφυγε μικρὰν ἡ ἀπαισία μόρα.
Ὡ! τί συμπλέγματα λαμπρὰ μαγευτικῶν εἰκόνων
γεννᾷ ἡ φαντασία μου καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.
Φαντάζομαι πῶς ὁ χρυσὸς ἄστο κράτος μᾶς εἰσρέει
καὶ ἀπὸ πτωχοὶ γενόμεθα ὑπέρπλουτοι Ἑβραῖοι,
νομίζω πῶς εὐδαιμονοῦν παντοῦ οἱ συμπλίται
καὶ πῶς εἰσβάλλουν σιφηδὸν καὶ πάλιν οἱ μεοῖται,
πῶς κτίζουν νέα μέγαρα εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
καὶ πάλιν δρέπουν ἐρασταὶ τοῦ ἔαρος μυρσίνας!..
πῶς κτίζω μέγαρον καὶ ἐγὼ μετ' ἐπικεφαλίδος
«Ἰλίου Μέλαθρον λαμπρὸν» εἰς δόξαν τῆς σταφίδος!
Ὡ! ποῦ μὲ φέρει εὐθυμον ἡ μάγος φαντασία!
νομίζω πῶς ἐν τῇ Μικρᾷ εὐρίσκομαι Ἀσία,
ἐν μέσῳ Λυδικῶν χρυσοῦ... (βαρὺν ἀκούει κρότον).
Ἄλλὰ τί βλέπω; σύννεφον καὶ πάλιν πρὸς τὸν νότον.
Ὡ! ναὶ καὶ πάλιν σύννεφον ὑψοῦται ἀποτόμως
καὶ τὴν ψυχὴν μου κρουερὸς καταλαμβάνει τρόμος.
Ὡ! ἀστραπαί... εἰς κεραυνὸς... μὰ τί λοιπὸν; θὰ βρέξῃ;
καὶ ποῖος σταφιδέμπορος ἄστον συμφορὰν θ' ἀνθέξῃ;
βροντὰς ἀκούω καὶ ἀστραπὰς ἐκ νέου διακρίνω,
τὰς φαινὰς ἐλπίδας μου διὰ παντὸς ἀφίνω.
(Θέλει νὰ φύγῃ) Ὑψιστε, εἶσαι λοιπὸν προδότης;
(κάμνει ἐν πῆδημα λοξόν) τὰ πάντα ματαιότης!..
Ναὶ! τώρα μυρωδιὰ βροχῆς ὁ ἀνεμὸς μου φέρει,
βροχὴ βεβαίως ἄρχισε ἄστο σταφιδοῦχα μέρη...
ναὶ! μιὰ σταλαγματιὰ νεροῦ, νὰ καὶ ἄλλη, νὰ καὶ τρίτη..
ναὶ! μιὰ χονδρὴ... τὴν ἐννοίωσα ποῦ μ' ἔβρεξε ἄστο μῦτη.
Ὡ! τοὺς σταφιδοκτῆμονας ἀξίζει νὰ μᾶς κλαῖτε...
(ἔξω φρενῶν.) Τί ἔγιναν λοιπὸν οἱ ἐφευρέται;
Ἰδοὺ ἀρχίζει ἡ βροχὴ, ναὶ! ἡ σταφίς ἐβράχη,
μὰ τί σᾶς κάμνομεν λοιπὸν, θεοὶ σταφιδομάχοι;
(ὄρμᾳ νὰ φύγῃ) ὦϊμέ! κατέστρεψε τὸν τρύγο,
μὴ μὲ κρατῆτε, δαίμονες, ἀφήτε με νὰ φύγω.
(παραμιλεῖ) Ἰδοὺ λοιπὸν, τὴν πῆρε τὸ ποτάμι,
τὴν πῆρε καὶ δὲν βρῖσκεται κανεὶς νὰ τὴν συνδράμῃ.
Βροχὴ, χαλάζι, ἀστραπαῖς... κτυπᾶτε, π' λευμάχοι,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός, σταφίδα δὲν ὑπάρχει.
Καὶ ἐγὼ ἐβράχην οὐσσωμος, εἶμαι καὶ ἐγὼ βρεγμένος...
(Ἐυπνᾷ καὶ ἄστον ἰδρωτὰ του εὐρίσκεται πνιγμένος).

Ἡμεῖς, ὁ κύριος ΡΩΜΗΟΣ,
ἄστον Δήμαρχον τοῦ Πειραιῶς.

Λοιπὸν τὸ ξηροπήγαδον ἐφράχθη τέλος πάντων
καὶ οὕτως ἀπεφύγαμεν φρικτῶδεις συνεπείας
ἀπροσδοκῆτων πτώσεων καὶ τραγικῶν συμβάντων
ἐν μέσῳ τῶν στερήσεων καὶ τῆς χρεωκοπίας.

Παύω λοιπὸν τὴν μουσικὴν τῶν τόσων καταρῶν
καὶ τῶρον, ὅτε βαίνομεν ἀφόβως καὶ ἐν ἀνέσει,
εὐχόμεθα ἄστον Δήμαρχον καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
εἰς μαῦρον ξηροπήγαδον ποτέ του νὰ μὴ πέσῃ.